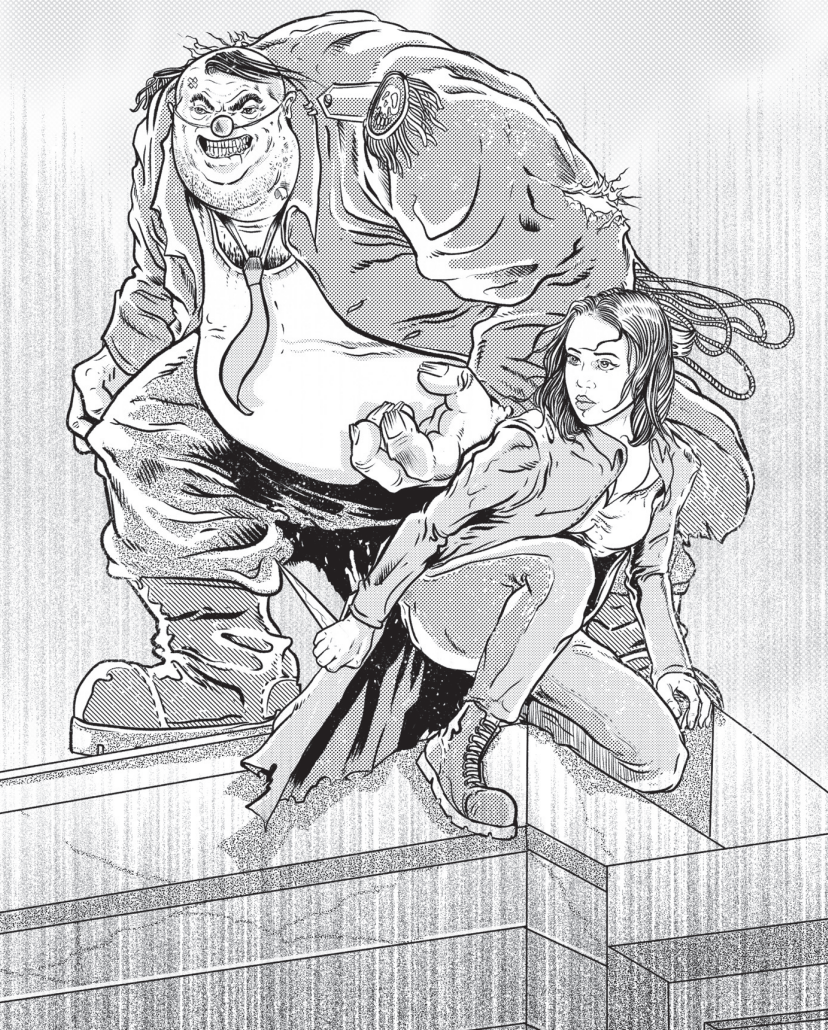

RUDÁ

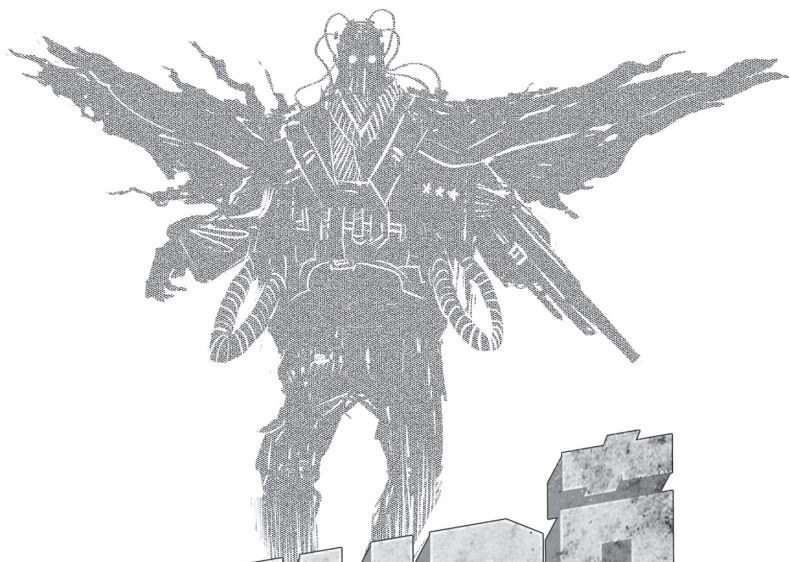

DALIBOR VÁCHA

ALDOA

DALIBOR VÁCHA

ALDOŮ

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Dalibor Vácha, 2021

Illustration © Jiří Arbe Miňovský, 2021

Cover Art © Jiří Arbe Miňovský, 2021

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0033-9 (print)

ISBN 978-80-278-1082-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1083-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1084-0 (pdf)

REKAPITULACE PŘEDCHOZÍ KNIHY

Studentka budějovické zdravky Jenovéfa se ocitla uprostřed smršti událostí, které měly změnit ji i celý svět. Stejně jako její rodina nadaná psychotronickými schopnostmi se stala terčem plukovníka Malého, který si chtěl z podobně obdařených jedinců vytvořit soukromou armádu.

Espeři disponující různými nadpřirozenými dovednostmi jsou v Československu četnější než kdekoliv na světě, za což může série experimentálních zbraní použitá Němci na konci druhé světové války a také *nehavárie* jaderné elektrárny Temelín. Jejich schopnosti jsou částečně podmíněny a rozhodně posilovány materií *šedou*, která se do našeho světa dostává právě přes trhliny v časoprostoru, vytvořené výbuchy experimentálních bomb nebo selháním reaktoru.

Evropa se zmítala v těžké krizi navázané na občanskou válku v rozpadajícím se Sovětském svazu. Jenovéfa sice na chvíli zakotvila

u matčiny rodiny v cirkusovém prostředí, ale potíže si ji našly i tam. Nakonec se ocitla v rukou plukovníka Malého a profesora Charváta, kteří vedli Dětský dům, původně výzkumnou instituci, nyní jakýsi zárodek nového řádu. Proti nim se postavila nepravděpodobná koalice bývalých estébáckých zabijáků, agentů, taromantky Terezy, Jenovéfiných rodičů a dalších esperů. Po krvavé bitvě o Dětský dům byla Jenovéfa spolu s dalšími tamními *chovanci* osvobozena.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní, jakákoliv podobnost s těmi žijícími jest zcela náhodná a nevhodná.

KAPITOLA PRVNÍ

Zachraňte Národní divadlo!

Po sérii katastrof, které se prohnaly nejen Československem, je třeba postavit se znovu na nohy a soustředit se také na kulturní hodnoty a památky. Národní divadlo je v havarijním stavu, jeho interiér je po nájezdech barbarů a po rabování poničený, z větší části rozkradený. Apelujeme na československý národ, aby nezapomněl na své nejsvětější kulturní tradice! Žádáme, vyzýváme, aby českoslovenští občané a organizace přispěli na obnovu naší přední divadelní scény. Přísaháme, že obnovíme provoz zlaté kapličky, tak drahé národu, v nejbližším možném termínu! Přísaháme, že kultura nezhyne!

Z letáku Národ sobě z léta 1998.

JENOVÉFA

„To není možný,“ Pavel se chytil za hlavu. „To přece není možný.“

„Je,“ Jenovéfa ho v poklidu sledovala. Tedy, doufala, že působí klidně, nechtěla dát najevo všechny emoce, které s ní právě cloumaly.

„Vždyť, vždyť jsme to dělali tak desetkrát... dvanáctkrát maximálně,“ Pavel se drbal v narudlých vlasech. Vyskočil ze sedačky a chodil po maringotce ze strany na stranu. Tolik prostoru tam zase nebylo. Vždy nějaký krok tam a potom zpátky. „A dávali jsme si pozor! Já teda určitě.“

Jenovéfa si předtím snažila tenhle okamžik nepředstavovat. Nechtěla do důležitého rozhovoru vstupovat s předpřipravenými argumenty. A udělala dobře, takovou reakci by nikdy nepředpokládala.

„Jsem těhotná,“ zkusila tu větu říct znovu nahlas. Poprvé ji nahlas řekla asi před minutou a vyvolala u svého... u... sakra... u otce svého budoucího dítěte slušnou panickou reakci. Stačí se na něj podívat. Znovu rozhodil rukama.

Seděla, mlčela, zamrkala, cosi jí spadlo do oka. Do obou očí. Asi řasy. Mrkala, aby vyhnala sbírající se slzy. *Nebudu přece brečet jako nějaká kráva z knížky.*

Posadil se vedle ní. Objal ji okolo ramen. Uvolnila se. Alespoň trochu. Konečně se situace blížila její představě, jak by se...

„Nemůžeme si ho nechat. To dítě, myslím,“ blábolil Pavel. „Musíme zjistit, jak by to šlo...”

nešlo... do prdele, sakra, promiň," pokusil se ji přitáhnout blíž k sobě, ale ona se nenechala. „Potrat... je to taky... v tvém zájmu.“

„Ne. To nepřichází v úvahu," odsekla komisišně. *Zniš jako postava ze špatnýho televizního bolševického seriálu, ale dítě si vzít nenecháš. Nikdy!*

Jenovéfa se vypotácela z maringotky. Ztepilá Helena, krásná krasojezdkyně, na ni mávla, asi si chtěla promluvit, ale Jenovéfa pouze vztekle zavrtěla hlavou.

Měla jsem mu usmažit vnitřnosti.

Měla jsem mu nechat odpadnout péro!

Zachoval se jako idiot. A co jsi čekala? Má ty svoje cvičený čokly, tohle není žádný princ na bílém koni. Bílýho koně tu má akorát Helena, posledního. A ona taky není žádný princ.

Jenovéfa se ušklíbla.

Už nejsi ani vtipná, blbko.

Jsi jenom těhotná. Naprcaná. Je to v tobě. Přejela si levačkou přes břicho. Dva měsíce bez krámů.

Ležení cirkusu nebylo velké. Pouhé čtyři obytné maringotky, čtyři tažné nákladáky, tři nákladáky s ložní plochou. Nic moc. Smrskli se. Je jich málo. A stejně mají pro všechny dopravní prostředky sakra málo paliva.

Lidé přesto vypadají veselí.

Spokojení.

Jsou naživu.

Zdraví Jenovéfu a ona se snaží na sobě nedat nic zdát.

„Bude dneska představení?“ Radek za ní vždycky běhá. Ale jen když není poblíž Pavel, dojde Jenovéfě najednou. „Rád bych něco viděl...“ vždycky se snaží najít téma, na které by mohl zapříst rozhovor. Moc mu to nejde.

„Nevím,“ usměje se Jenovéfa a chce ho poslat pryč, ale... „Nechtěl by ses kousek projít? Potřebuji si promluvit.“

„Rád!“ Ale vypadal z její nabídky dost vyděšeně. Jenovéfa měla dojem, že když se mu podívá do očí, vidí vlastní obraz. Mnohem hezčí, mnohem ladnější, než jaký měla ona sama o sobě uložený v hlavě.

„Pojedeš brzy na sever?“ začala. Chtěla si povídat, ale pořádně nevěděla o čem.

Trefila dobré téma, protože Radek se rozzářil: „Měl bych jet příští týden, vezmeme to přes Prahu.“

Na severu, v Ralsku, se nalézal bývalý vojenský prostor, který donedávna držela sovětská armáda dislokovaná na území Československa, přinášející bratrskou pomoc již od roku 1968. Ve vojenském prostoru byl bunkr, který Tereze Malíkové před dvěma lety ukázal jeden nyní mrtvý agent StB.

Základna pro espery.

Jejich schovávačka.

Naše schovávačka, opravila se Jenovéfa.

Cirkus fungoval jako za stara a také si k akrobatům a jedné krasojezdkyni – z čeho krmit víc koní? Kde na to vzít? – přibral zpravodajskou službu. Jenže, vlastně to nebylo nic nového. Cirkusy vždy působily jako svérázné komunikační nebo obchodní uzly s netradičním, nedostatkovým artiklem a netradičními, nedostatkovými informacemi.

„Tereza poslala zprávu, že mají tři nové lidi. Všechno slabí espeři, ale prej echtovní nadání. Nepsala, jaký nadání konkrétně, ale už se na ně těším,“ Radek skoro zapomněl, že se prochází po boku dívky, do které je beznadějně – on je o tři roky mladší! – zamilovaný. Byl unesený možností, že se potká s dalšími lidmi, kteří mají jiné *nadpřirozené* schopnosti.

„Sis našla novýho tatínka pro to tvoje vyběžený dítě?!“ Pavel se vynořil zpoza poslední maringotky a tvářil se vztekle.

Radek se narovnal. Neměl Pavla rád. *Jasně, jasně*, myslela si Jenovéfa, *já vím, proč se nemají rádi*.

„Takovouhle sračku malou?!“ vysmíval se Pavel Radkovi. „Ten se ti možná udělal na stehno, postříkal ti ruku...“

Dostal facku.

Ne obyčejnou.

Dostal facku, která ho srazila k zemi a rozpleskla mu nos. Krev vystříkla na všechny strany. Přitom se ho nikdo nedotkl. Rozhodně ne fyzicky.

Jenovéfa se podívala na Radka. Radek byl zelený vzteky, zatínal pěsti, ale on to nebyl. *Já taky ne.* Otočila se.

Stál tam Mišo.

Strýček Mišo.

A vypadal zatraceně naštvaný.

* * *

„Nehrasej na mě!“ zaječel Pavel a zvedl se ze země. Po tváři mu tekla krev, pramínky se sbíhaly na trochu moc špičaté bradě. Jenovéfa se mimoděk usmála. „Čemu se směješ, ty krávo!?“

Radek se probral ze šoku. Rozeběhl se a překvapeného, otřeseného Pavla srazil k zemi. Oba kluci se začali na zemi zuřivě rvát. Pavel byl starší, větší, silnější, ale Radek poháněl vztek a také zkušenosti z Dětského domu, s nimiž se Pavlův dosavadní, relativně poklidný život nemohl srovnávat.

„Nechte toho!“ zařval Mišo.

Okolo bylo náhle moc lidí.

Nemohl používat své schopnosti. A Jenovéfa si všimla, že její strýc již začal platit za telekinetickou facku, kterou Pavlovi uštědřil. Popraskaly mu žilky v bělmu očí, otřel si nos hřbetem ruky, určitě mu teče i krev z nosu.

Platíme za naše dary čím dál tím vyšší cenu.

Dva akrobati od sebe zápasící se dvojici roztrhli, dobře pro Radka, Pavel zrovna získával navrch.

„Jděte všichni do prdele!“ zaječel zkrvavený Pavel. Jenovéfu málem porazila vlna nenávisti, kterou ze sebe vyzařoval. Nenávisti vůči ní, vůči celému světu. Nesnášela se za to, že se s ním vyspala. Nesnášela se za to, že s ním otěhotněla. Nesnášela se za to, že musela proběhnout tahle scéna.

„Nech ho bejt, strejdo,“ zastavila Jenovéfa rozhodným gestem Miša, který se valil k Pavlovi jako lavina vzteku.

„Vážně?“

„Jo,“ hlesla Jenovéfa a sledovala, jak její první a zatím poslední milenec kulhavě odchází. Akrobati poplácali zmateně se rozhlížejícího Radka po zádech.

Jena potlačila slzy.

„Jedou! Támhle jedou!“ začal někdo křičet. Všichni se otočili. Asi sto metrů od cirkusového ležení vedla silnice stromořadím topolů, mírně

vyvýšená nad okolní terén. Kolona vojenských vozidel tedy byla perfektně vidět.

KAREL

„Hele, vole, cirkus,“ probral svobodník Adam Markvart desátníka Karla Jarku z dřímoty.

„Jdi do vole prdele,“ reagoval na něj Karel vztekle. „Máš halucinace!“

„Se podívej sám, ne?!“

Karel se naklonil k trhlíně v plachtě, kudy Markvart čuměl ven. Opravdu. Sice už viděl jen jednu maringotku, ale také kus rychle mizícího šapitó. „Co je to za blbost? Cirkus uprostřed války?“

„Blbost,“ pokrčil Adam rameny. „Dáš si cigáro?“

„Nekouřím, zapomněls?“

„Nezapomněl, jenom čekám, kdy tě to přejde.“

Seděli na zaplachtované korbě klasické vejtrasky československé armády – už ne lidově demokratické – společně s bednami, v nichž se skrývaly minomety a munice. Jejich vejtraska se řítila krajinou severně od Pardubic coby součást spojenecké kolony zahrnující německou a americkou techniku. Československá armáda se po zmatcích spojených s exodem civilistů

před dvěma lety pozvolna vracela zpátky. Do té doby měla základny u západních hranic Československa a německá strana jí poskytla některá kasárna na svém území.

Adam si sundal helmu a pohladil si čerstvě oholenou hlavu. „Bych byl radši v cirkuse.“ Ač byl hubený, obličej měl kulatý, dobromyslně vyhlížející, jenže to nikdo nevěděl, co se mu honí v hlavě. S velkou radostí se vždy skrýval za dobromyslnou švejkovskou vizáží.

„Nikdy jsem cirkusy neměl rád,“ opáčil Karel. Byl menší postavy, spíše šlachovitý, tmavé vlasy, modré oči a nemyslel si, že by na něj kdy ženské letěly.

„Proč?“

„Klauni.“

„Jo, klauni jsou svině.“

Jejich kolona mířila na východ. Součást úkolového uskupení *Grenze* vytvořeného hned z několika národních armád. Neměli jednoduchý úkol, museli zastavit...

* * *

„Ti řeknu, že tohle vypadá na hovno,“ Adam se plížil navátým loňským hniјícím listím a proklínal v duchu každou kapku vlhkosti, která se mu vpјjela do polní uniformy.

„Musíme najít zabezpečené postavení,“ opakoval Karel zadání úkolu od velitele minometné roty, k níž oba patřili jako střelci. Nyní tedy předsunutí návodčí, nejriskantnější kšeft, jaký si u minometčíků může kdo vysloužit.

„Zasraná vysílačka, zasraná práce,“ huhlal Adam a vyhlížel k terénnímu zlomu, k jehož vrcholu se pod korunami buků, osik a habrů právě blížili.

„Jdeme nahoru,“ ukázal Karel na hřeben. „Ať máme lepší rozhled.“

„A ti druzí budou mít lepší...“, kulka zasáhla Adama z levé strany. Prolétla mu tváří, rozmlátila zuby, přerazila spodní i horní čelist na levé straně, ustřelila mu větší část jazyka, vylétla pravou tváří, vzala s sebou zuby a notnou porci spodní čelisti.

Spousta krve.

Adam se snažil něco říci, ale z rozmláceného obličejce vycházelo jen jakési bublání smíchané s chrčením.

Karel se pozvracel.

Po jejich levé straně vybuchlo několik minometných střel. Odstřelovač odtud už nevystřelil, buď ho střely dostaly, nebo stačil zmizet.

Karel se probral z chvilkového šoku. Adam se pokusil zvednout ze země, ale Karel mu to nedovolil. Prali se spolu. Adam chrčel, cákala

z něj krev. Karel ho prosil, křičel, zoufale, zapřísahal ho.

Adam se s ním přestal prát.

Karel měl svět rozmazaný slzami. Pořád držel svého nejlepššího kamaráda na krvi pokryté trávě. Půda pod nimi se začala měnit na odpor-
né bahno. S Adamem prošel výcvik, německé základny, služby v československých uprchlických táborech, mise v žoldu německého Bundeswehru při občanských nepokojích v Berlíně.

Konec. Tomu všemu je konec.

Adam ležel, jemně chrčel, upíral světle zelené oči do nebe, nepral se.

Karel se z něj odvalil a kamarád ho poplácal po hrudníku, jemně, přátelsky. Adam se nejdříve zvedl do kleku, z rozmlácené dolní poloviny obličeje mu stříkala krev. Potom se postavil.

Kule mu milosrdně urazila horní polovinu lebky. Byl mrtev dříve, než jeho zmasakrované tělo dopadlo vedle Karla.

* * *

Karel se potácel březovým hájem. Svítalo slunce. Když zvedl hlavu, oslepovalo ho. Neslyšel zpěv ptáků, který by se sem krásně hodil, pouze střelbu z kulometů, z ručních zbraní, výbuchy min a granátů.

Ztratil orientaci.

Ztratil Adama.

Pokusil se ho odnést z místa, kde padl, ale kamarádovo tělo bylo těžké, nemohl ho zvednout, nedokázal ho táhnout příliš daleko. Stejně by to bylo k ničemu.

Nechal ho tam.

Nechal ho ležet v zakrvácené trávě.

Svět měl pevně zaostřený, přesně vnímal, co se okolo něj děje. Chtěl by se stočit do klubíčka a ztratit vědomí. Doufat, že všechno okolo něho je pouhá noční můra.

* * *

Dostal facku.

Druhou.

„Nemusíš mě mlátit, kurva,“ vypadlo z něj, když se poručík Syrový rozmachoval, že mu vrazí třetí.

„Jsi mimo,“ konstatoval poručík a facku mu pro jistotu ještě vrazil. „Utíkal jsi před našima lidma, honili tě po lese jako zajíce.“

Karel se zarazil.

To si nepamatoval.

Jistě, březový háj, střelba, výbuchy, touha po ptačím zpěvu, ale tohle? Ne, poručík si vymýšlí, poručík...

„Vstávej, desátníku!“ zavelel poručík a výcvik donutil Karla vyskočit na nohy. „Máme dost práce.“

Karel se překvapeně rozhlédl.

Nacházel se v polním ležení jejich úkolové jednotky. Vozidla zahlédl zamaskovaná opodál, pár desítek metrů od místa, kde se nacházel on sám. Část mužstva přes auta natahovala maskovací síť a tahala jejich směrem ořezané větve. Druhou částí ležení bylo odpaliště. Tucet minometných hlavní bylo šachovnicově rozmístěno v okopech přesně podle návodu. Dostatečně daleko od sebe.

Okopy jako podle učebnice.

Dvě hlavní a jedno rezervní shromaždiště munice.

Jako malované.

* * *

„Kolik nepřátel jste zahlédli?“ Kapitán Schwarz byl Němec a s podřízenými komunikoval ve své mateřštině. Byl to Bavorák z Bundeswehru, kterého určili jako velitele jejich uskupení.

Karel na něj překvapeně zíral. Jako kdyby ho viděl poprvé v životě.

„Je v šoku,“ otočil se Schwarz na poručíka Syrového.

Syrový pokývnul hlavou.

„Neměl by tady být,“ pokračoval kapitán Schwarz.

„A pošleme ho kam?“ rozesmál se Syrový. „Evakuovat ho nemáme kam. Polní špitály přijímají...“

„Dejte ho zatím k nosičům munice, těch nikdy není dost.“

„Ja,“ úsečně souhlasil poručík. *A v případě boje bude nosičů munice stále méně*, pomyslel si Karel, ale ani ne vztekle, spíše unaveně, rezignovaně. Otočil se na patě, že odejde, ale kapitán měl ještě jeden dotaz: „Neviděli jste tam venku něco divného? Něco nezvyklého?“

„Slony?“ opáčil Karel rozčileně. „Žirafy? Ne, nic takového.“

„Kostěj,“ vyslovil Bavorák pečlivě.

„Ne, na pohádky nevěřím,“ rozesmál se Karel a odešel z velitelského stanoviště s úsměvem na rtech. *Pohádky, pohádkové postavy, příště se mě budou ptát, jestli jsme se neporvali s Rumcajsem.*

* * *

„Schwarz mluvil o kostějovi nebo o čem to vyprávěl.“ Karel seděl na bedně minometných granátů a snad poprvé v životě toužil po ciga-

retě. Možná za touhu mohla blízkost všech výbušnin a přísný zákaz kouření.

„Kostěj?“ Gríša, ukrajinský emigrant, co se dobrovolně přidal k československé armádě do pomocné služby, pokrčil rameny. Na očích mu ale bylo vidět, že ví, co slovo znamená a co se za ním skrývá.

„Jsem slyšel pohádku o Kostějovi, kurva, jako kluk.“ Marek Častoral byl ramenatý chlapík odněkud z Mostecká. Vypadal jako medvěd. „Prý schoval svojí duši do vejce, vejce do kachny, kachnu do zajíce, zajíce do kozy. Aby byl nesmrtelný. Nebyla to ruská pohádka?“ strčil Gríšu do ramene.

„Jsem z Ukrajiny.“

„Ukrajinci, Rusáci, všechno jedna svoloč,“ filozoficky a nepřesně odpověděl Častoral.

„To není pravda,“ Gríša se nechtěl hádat. Do Československa přišel hned v roce 1989, měl prý vystudovanou vysokou školu ekonomickou v Kyjevě, ale živil se jako pomocný dělník a zedník. Minulý měsíc vstoupil dobrovolně do pomocných jednotek československé armády.

„Co to je ten kostěj?“ Karel se díval Gríšovi do očí.

„To... nevím...,“ pokoušel se lhát, ale moc mu to nešlo.

„Kecáš, vole,“ Častoral mu nehodlal dát pokoj. Měli zrovna přestávku. Munice byla připravená, nikdo po nich nic nechtěl, nebojovalo se. Jen se mohli dohadovat, zda vzdálené dunění je blížící se bouře nebo dělostřelba. Prý se bojuje na přístupech k Ostravě. Jednotky Svobodného Polska ustupují před ruskou invazní armádou, nebo možná přesněji před ruskou uprchlickou armádou.

Nikdo pořádně neví, co se v Rusku, respektive rozpadajícím se Sovětském svazu, stalo tak hrozného, ale výsledek je několik milionů Rusů a dalších příslušníků národů Sovětského svazu na pochodu. Na pochodu do Střední Asie a do Evropy.

„Kostěj, vole, nenech se prosit,“ Častoral nevypadal, že by Gríšu prosil, spíše by mu jednu ubalil.

„Kostěj... kostěj je vážně pohádka,“ začal Gríša rozvážně a vypadal, že doufá, že na ně vlítnou důstojníci s novými rozkazy nebo je třeba začnou bombardovat nepřátelé. „Jenže taky jeden projekt sovětský armády, o kterém se šeptalo mezi lidma,“ odmlčel se.

Dostal od Častorala herdu do zad. I Karel vypadal, že by mu nejraději jednu vrazil.

„Jsou to změněnci,“ z Gríši to lezlo jako z příslovné chlupaté deky. „Umí věci, které jiní lidé neumí. Třeba lítat.“

Karel se zasmál, trochu hystericky.

Častoral se neklidně zavrtěl.

„Umí vysílat a ovlivňovat myšlenky, umí posouvat předměty pouhým přáním,“ Gríša se konečně rozmluvil. „Umí přivolat plameny nebo mráz přímo z ničeho.“ Rozhodil rukama: „Viděl jsem to na vlastní oči. Použili jednoho takového změněnce-kostěje během nepokojů ve čtyřiaosmdesátém v Kyjevě. Během pěti minut tam zabil osmdesát lidí, rozerval je úplně na kusy.“

Karel chtěl něco namítnout, ale všiml si Častorala, který byl bledý a šhubalo mu levé oko.

„Byl jsem v Bratislavě, viděl jsem něco podobného, jeden kluk donutil dva chlapy, aby proskočili oknem. Jenom se na ně díval, jenom se na ně podíval a oni prolétli oknem a byli mrtví.“ Častoral mluvil s nepřítomným výrazem v obličeji.

„Dokážou všechno, je to strašný svinstvo, Rusáci je vyráběli... nebo, jak by se to dalo... vyráběli. Dal bych si cigáro.“ Jeden z momentů, kdy se Gríšův těžký ukrajinský přízvuk snažil zcela zničit jeho češtinu.

* * *

Je ráno.

Dvacet sedm kilometrů jihozápadně od Ostravy.

Stále stejné palebné postavení. Okopy s minomety jsou vylepšené barikádami z pytlů naplněných pískem a hlínou. Přijela sem i delegace ze štábu brigády NATO, která převzala na tomhle úseku vrchní velení.

Československá armáda si už nedokáže velet.

Velká část oficírů nad hodnost majora je bradou vzhůru nebo zmizela.

A všichni mluví o ruské invazi.

Polsko se zuřivě brání. Slovensko vlastně padlo. Maďarsko je v plamenech. Na Balkáně se ruská invaze – migrace! – vlila do existující jugoslávské občanské války jako olej do ohně.

„Já bych si...,“ Gríša nikdy nedokončil svou poslední větu.

Náhle se mu rozevřelo hrdlo, kůže se rozchlípla a vyhrnula se spousta krve. Gríša se chytil za ošklivou ránu a padl na kolena. Zřejmě se snažil zastavit rukama krvácení, ale nešlo to, rudá tekutina mu proudila i tryskala kolem prstů.

„Popláááá!“ zaječel Častoral a sáhl po samopalu vz. 54, který měl opřený o nedalekou bedničku s minometnými granáty.

Něco.

Karel něco zahlédl.

Bylo to jako kaz v realitě. Možná optický klam nebo porucha vidění. Vlnku v barvách a textuře světla přímo před ním, přímo u Gríši.

„Něco tam je,“ hlesl a ukázal prstem.

Častoralova reakce byla neskutečně rychlá. Okamžitě podél Karlova prstu namířil samopal a vypálil několik ran.

„Popláách! Poplááách!“ křik nejdříve v češtině a následně také v němčině: „Alááárm! Alááárm!“

Chyba v textuře se pohnula. Kulky ji nezasáhly. Mihnula se před Karlem a zmizela. Zřejmě se jen vzdálila, takže ji nebyl schopen zachytit.

„Co to, kurva, bylo?“ vyhrkl Častoral a natáhl se, sebral Gríšův samopal a vrazil ho Karlovi do rukou: „Vezmi si to, vole!“

Vzápětí se ozvala exploze a dobře zamaskované velitelské vozidlo vylétlo do povětří. Častoral s Karlem okamžitě zalehli, nad hlavami jim prolétly hořící trosky. Z jako ořech rozlousknutého vozu se vypotácel muž – kapitán Schwarz! – v plamenech.

Karel nad ničím nepřemýšlel.

Vyskočil na nohy, samopal si hodil na rameno a přesprintoval padesát metrů k požáru. Cestou sebral od jednoho z okopů vojenskou houni, na níž měli minometčící rozložené součástky své vražedné zbraně.

„Lehni si, blbečku!“ zařval Karel na kapitána Schwarze, přestože si uvědomoval, že německý

oficír mu nerozumí. S hořícím nebožákem se nehodlal nijak otravovat, kopnutím mu podrazil nohy a přikryl ho houní. Byla to tvrdá rvačka, bolestí řvoucí a ohněm stravovaný nebožák se s ním pral ze všech sil. Možná se nerval s Karlem, ale...

Konečně.

Z východní strany perimetru se ozval jekot a exploze ručních granátů.

Kapitán pod houní se nehýbal.

Karel se narovnal, že bude volat zdravotníka, ale ten ho právě odstrčil stranou: „Zachránil jsi mu život, chlape.“

„Já...,“ Karel ani nevěděl, co chce říct. Sundal si samopal z ramene a nechal německého velitele jejich oddílu v péči zdravotníka. Vlastně ani nechtěl vědět, co z oficíra pod houní zbylo.

* * *

Prvního viděl, skutečně viděl, o půlminuty později.

Mohl za to Častoral.

Chlapík totiž vyprázdnil zásobník samopalu směrem, kde tušil nepřítele. Možná viděl chyby v textuře reality, možná ho vedlo tušení.

U stromů se materializoval muž.

Hubený, v obličejí škaredý jako sama smrt. Karel stál dvacet metrů od něj, mohl si tedy velmi dobře prohlédnout dráty, které mu vedly přímo z vyholené lebky podél obličejí kamsi na hrudník.

Přímo z lebky!

Karlovi se na okamžik zvedl žaludek.

Muž měl na sobě cosi, co podezřele připomínalo sovětskou uniformu. Svíral si krvácející ránu v levém rameni.

Častoral zařval vztekem.

Kostěj, je to kostěj, co jiného by to mohlo být než zasraný kostěj.

Karel zvedl samopal a natáhl závěr.

Rus si ho všiml, doposud fixoval pohledem černočerných očí bez bělma pouze Častoralu. Máchl rukou. Karel pocítil, jak ho cosi jako vichr udeřilo z levé strany. Klopýtl a ztratil rovnováhu. Upadl. Kostěj máchl rukou proti Častoralovi, ten se mezitím snažil vyměnit prázdný zásobník za plný. Zařval vzteky, protože máchnutí mu podrazilo nohy a také ho poslalo k zemi.

Oheň!

Výbuchy!

Nejméně jedno minometné postavení se ocitlo v plamenech. Miny v pohotovostní pozici u zbraně explodovaly.

Osádka křičela bolestí.

Vzduchem prolétly kusy jejich těl.

Karel se sebral ze země, samopal připravoval k palbě. Kostěj klesl na kolena, krvácel jako píchnuté prase a měl předkloněnou hlavu. *Zatraceně, jak má ty dráty v hlavě?* Karel je viděl úplně jasně, mizely v narudlé pokožce.

Kostěj zablikal.

Jako ve filmu.

Na okamžik se přes něj překryla zelená vegetace, kterou měl za zády.

Zablikal ještě jednou.

Častoral vleže měnil zásobník. „Zabij to! Zabij to!“ ječel Karlovým směrem. „Nečum na to a zabij to!“

Karel se převalil přes rameno, zaujal pozici klečícího střelce, pečlivě si zapřel pažbu samopalu do ramene, zamířil, vydechl a zmáčkl spoušť. Nikdy nebyl nejlepší střelec jednotky, málokdy se dostával na střelnici mezi první polovinu, ale tady střílel na dvacet metrů.

Nestřílel v dávce, ale v krátkých zášlezích po třech až pěti střelách.

Zasáhl.

Zasáhl opakovaně.

Kostěj – *kdo jiný by to byl? To jsme ho snad třeba našima kecamo přivolali nebo co?* – dostal kopanec, a další, a další. Odlétl dozadu a už se ani nehnul.

* * *

Dva kostějové zaútočili na minometnou jednotku, ne jenom jeden.

Jednoho dostal Karel a druhý si zlomil nohu, když se přimotal k jednomu výbuchu munice, který sám vyvolal. Nedopadl dobře.

„Ani tam nechod',“ komentoval to Častoral. „Maníci ho rozervali holýma rukama na kusy, prej na něj nefungovaly žádné střelné zbraně ani nože, nic kovovýho. Ale umlátit klacky a kameny se dal.“

„Vedou jim dráty do hlavy,“ nemohl se Karel zbavit utkvělé představy.

„Jsou to nějaký stroje, možná z budoucnosti,“ odvětil Častoral. Na klíně měl samopal, od přepadu se o něj neodloučil ani na vteřinu.

„Nejsou to stroje, nejsou z budoucnosti,“ odtušil Karel. „Tohle nevypadá na nějakou migraci, na nějaký zmatený úprk. Sověti si přišli vzít střední Evropu zpátky.“

* * *

Nepovedený puč obratem potlačen! Takřka operetní pokus o převrat se setkal s tvrdou odpovědí bezpečnostního aparátu československého státu. Levicová ČSSD s podporou komunistů

*se pokusila obsadit Parlament ČSFR a prohlásit se za jedinou řídící politickou sílu ve státě. Převrat se jim však nepodařilo dokonat, neboť policejní jednotky posílené o speciální oddíly armády zasáhly se vší rozhodností a bez slito-
vání. Během krátkého boje o parlamentní budovu dle sdělení ministra vnitra zahynul mimo jiné hlavní iniciátor celého převratu, předseda ČSSD Miloš Zeman. Je jisté, že puč souvisí s nedávným proniknutím ruských ozbrojených sil na Slovensko. Policie a tajné služby vyšetřují napojení ČSSD a KSČS na ruské zpravodajské agentury.*

Z denního tisku,
17. září 1998.

KAPITOLA DRUHÁ

***Slovensko odříznuto.** Po několika složitých měsících je Slovensko odříznuto od Čech a Moravy. Postup ozbrojených kolon údajných ruských uprchlíků znamená faktické rozdělení Československa, k němuž situace zřejmě i tak směřovala. Většina velkých slovenských měst včetně Bratislavy byla obsazena nepřítelem. Boje pokračují pouze na několika málo místech, neboť československé oddíly na Slovensku byly ve své většině zničeny. Německo, Francie a další spojenci vysílají do Čech své pluky, politická situace je po neúspěšném levicovém puči nepřehledná. Všechno nasvědčuje tomu, že evropská válka se rychle rozšíří do zbytku světa. USA uvažují nad stažením svých sil z Evropy, neboť sociální bouře ve velkých amerických městech nabírají na síle a ohrožují samotnou existenci státu. Bývalý ministr financí a předseda české vlády Václav Klaus hystericky odmítá obvinění ze spolupráce s ruskou tajnou službou.*

Ze zpráv ze dne 20. září 1998.

JENOVÉFA

„Chci si to nechat,“ zavrčela Jenovéfa na partu v šapitó. Stála před nimi jako před soudem. Oni seděli, ona už sedět nedokázala, zvedla se ze židle, vzteky přešlapovala ze strany na stranu.

„My...,“ nadechl se Mišo, který se kousal do spodního rtu a zalétl pohledem k manželce Adéle, která byla hned vedle něj.

„My si myslíme, že to není zrovna dobrý nápad,“ dokončila rázně Adéla. „A řekla bych, že nejsem jediná!“

„Tak vy si to myslíte všichni?!“ hysterie v Jenovéfině hlase byla jasně patrná.

„Vzhledem k rodinné zátěži,“ vyhrkl Mišo. „Vzhledem k době, kdy se tohle všechno děje, vzhledem k tvému mládí, vzhledem... vzhledem k asi milionu věcí!“ skoro křičel.

„Rodinné zátěži?!“ nemohla se Jenovéfa nerozesmát. „A vy jste si děti pořídili mohli, ne?!“ Jakmile tu větu vyplivla, po zádech jí přejel mráz. Katarína, dcera Miša a Adély, zemřela před dvěma lety, když vojáci plukovníka Malého přepadli cirkus a zabili ji. Mišo z její smrti tehdy málem zešílel a určitě se s ní dosud nevyrovnal.

Mišo zíral do prázdna, mlčel.

Adéla se natáhla, aby ho chytila za ruku, se-
trásl ji.

„Tos nemusela,“ ozvalo se z řady ostatních
soudců.

„Proč bych nemusela?“ zařvala Jenovéfa. „Co
vám dává právo rozhodovat? Mišo tady sedí,
mlčí, protože mu zabili dceru, ale vlastně navr-
huje to stejný!“

„Tereza...“ hlesla krasojezdkyně Helena,
která se evidentně do debaty nechtěla pouštět,
ale nyní usoudila, že jí nic jiného nezbývá.

„Tereza,“ převalovala Jena to trojslabič-
né jméno v ústech. „Tereza vám dala echo, že
z mého dítěte bude ničitel světů nebo něco po-
dobného. Tereza je kráva, je z těch svých ka-
ret nemocná. Na hlavu. Od Machovského smrti
je... vždycky mi říkáte, že ji nemám poslouchat,
jak to, že jste teď změnili názor? Jak dlouho
víte, že do toho spadnu? Kdy vám to dala vě-
dět? Proč jste mi to neřekli?“ chrlila ze sebe jed-
nu otázku za druhou, aniž by jim dala prostor
k jakékoliv odpovědi.

„A ty nám vždycky vyprávíš, že její předpově-
di poslouchat máme. Jak to, že jsi teď změnila
názor?“ Helena každé slovo říkala s odporem,
nechtěla se s Jenovéfou hádat. Nechtěla se s ni-
kým hádat. Nebyla si jistá, že jejich „soud“ pře-
svědčuje mladou dívku o správné věci.

Jenovéfa odfrkla.

Docházely jí argumenty.

Ne, ona nechtěla žádné argumenty. Nechtěla jít do žádného špitálu na potrat. Nechtěla k žádné bábě, co by jí z těla vyškrábala nějakým drátem... zvednul se jí při tom pomyslení žaludek, málem se pozvracela.

Nechtěla se s nimi hádat.

Nevěděla, proč před nimi stojí. Ale vlastně věděla, oni byli rodina. Jediná rodina, která jí zbyla. O matku se starají v Ralsku „děti“, je po většinu času v katatonickém stavu, nevnímá, není schopna mluvit, chová se jako stroj, po traumatizujících zážitcích se úplně odpojila od okolního světa. A otec? Otec si říká Dlouhán, protáhl se do nemožnosti, z nějakého šíleného důvodu vyrostl, protáhly se mu kosti, obličej, vypadá nelidsky. A bloudí po okolí, mizí někdy na dny, někdy na celé týdny. S vnímáním reálného světa, a hlavně schopností komunikovat na tom obvykle není lépe než matka.

A tohle je nakonec moje rodina, podívala se na shromáždění před sebe.

Pavel ani nepřišel. Možná ho sem nepustili. A dobře udělali, pořád měla sto chutí ho vykastrovat.

„Já si myslím, že...“ začal Radek, chudák kluk, ale Helenin tvrdý pohled ho umlčel.

„Tereza je magor,“ pronesla Jenovéfa důrazně. Tereza konečně přišla.

Předchozího dne přicestovala z Ralska. Cesta byla děsivá. Válka na východě nabrala na obrátkách, uprchlíků už prý tolik není, není kam utíkat, spousta lidí už se přemístila před dvěma lety. Ale na východ míří kolony vojska. Američané prý už tolik ne, ale hlavně Němci a Francouzi, částečně také Čechoslováci.

„Viděla jsem to v kartách úplně jasně,“ začala.

„Co jsi viděla?! Že porodím antikrista?“ Jenovéfa se hystericky rozchechtala. Nikdo jiný se nesmál. „Jenom kvůli těm svým kartám chceš zabít nenarozený dítě?! Jste všichni úplně šílení?“

„Ne,“ Mišo si podepřel bradu mohutnou pěstí. „Viděla, že smrt jednoho nenarozeného zachrání přinejmenším tebe.“

Na okamžik bylo ticho, i Jenovéfa zvadla, posadila se do pilin šapitó, nenalézala slova, kterými by celou situaci překřičela.

„Pokud se to dítě narodí, zemřeš ty a zemře spousta dalších lidí, spousta,“ zdůraznila Tereza. Za poslední dva roky zestárla snad desetinásobně, byla nahrbená, její nikdy pohledný obličej znetvořený vráskami. Vpadlé tváře, zhubla, barva její pleti nebyla vůbec dobrá.

Nějaká hnusná nemoc, nebo ji požírala práce s kartami?

„To není jisté, s těmi tvými kartami není nikdy nic jistého, víš to sama dobře,“ Jena se pokusila mluvit klidně. Moc jí to nešlo. Přemáhala se.

„Jenže v tomhle případě je pravděpodobnost příliš vysoká, jsem si jistá,“ Tereza se zapotácela a musela se chytit opěradla židle, u které stála. „Dám na to krk.“

* * *

Balila si.

Zmizí odtud. Nemá smysl, aby tady byla. Tady nemůže zůstat. Možná by se nakonec ve slabé chvíli nechala přemluvit a souhlasila by s potratem. Nějak by ji přesvědčili, tlačili by na ni pořád bez ustání, všichni.

Mají strach.

Nechce si myslet, že se proti ní všichni *spikli*, ale musí si přiznat, že to tak opravdu vypadá. Spikli se proti ní. Jenovéfa...

... už ani nevěděla, čemu nebo komu má věřit.

Nebalila si příliš velký bágel, půjde odtud po svých. A strašně ráda by věděla, kam půjde. Někam pryč. Někam daleko, ale kam?

Zaklepání na dveře.

Zasunula bágel pod postel.

„Dále.“

Byla to Helena. Čekala by spíše Miša nebo jeho Adélu, ale Helena, Helena byla nakonec nejlogičtější volba, to Jena sama uznala.

„Můžu se posadit.“

„Bránit ti nebudu.“

„Nechceme na tebe být zlí, ale Terezino pro-roctví zní vážně děsivě. Bojíme se o tebe,“ Helena si kousala spodní ret.

„Nebojíte se o mě, bojíte se sami o sebe!“ vy-hrkla Jenovéfa vztekle. Její předsevzetí, že zůstane v klidu, se rozpadlo na kousky během prvních pár vteřin.

Helena zůstávala klidná.

Jenovéfa se donutila nekřičet a posadila se na postel.

„Chceš odejít?“ Helena se nemusela pokoušet o žádné esperské triky – telepatii stejně nezvládala, nebyla to její specializace –, prostě se stačilo jen zamyslet. Navíc, používat esperská nadání vzájemně mezi členy jedné komunity se považovalo za velmi neslušné.

Jenovéfa pokrčila rameny.

Přímá odpověď není dobrá odpověď.

„Co tam venku budeš dělat? Jak se budeš chtít... postarat o dítě, až se narodí...?“ posled-ních pár slov Helena vypustila z úst se zjevným

přemáháním. Nebyla tak hloupá, aby si neuvědomovala, co říká.

Jenovéfa mlčela.

„My... my...“ Helena netušila, co by měla říct. Zahнала se do kouta, vnímala, že situace nemá řešení, které by přijali všichni a bez diskuzí. Terezina vize podpořená dalšími detaily, které jim svěřila po svém příjezdu, byla děsivá.

* * *

Lítost byla poslední věc, kterou by Jenovéfa cítila. Vztek a počínající zoufalství všechno překonávaly. Nadhodila si batoh na zádech. Snažila si vybrat pouze nejnnutnější věci, přesto byl otravně těžký, popruhy se jí zařezávaly do ramen. Jak to bude vypadat za dvě hodiny, za tři dny?

I přes chybějící lítost se naposledy otočila, aby se podívala na poklidně spící cirkusácký tábor. Helena ji neudala, Helena udržela jazyk za zuby, nikdo nepřišel Jenovéfu přivázat k posteli.

Nechala ji jít.

Jena zmizela v temnotě pod stromy. A pořád neměla ani náznak plánu, co by měla dělat dál.

KAREL

Pod sporadickým obstřelem ručních zbraní nebylo snadné přeběhnout z jedné strany silnice na druhou.

Zvládl to.

Praštil sebou do hnijícího, páchnoucího kapradí a smrky okolo něj oklepávala palba z automatických pušek a samopalů.

Poslíček.

Spojka.

Přihlásil se dobrovolně.

Rádiové spojení minometné kolony s jednotkami, které měla mít na křídlech, nefungovalo. Nepřátelské rušení bylo příliš silné. Kolona neměla žádné rozkazy a nadporučík Ilten, nástupce padlého kapitána Schwarze, se obával, že je nepřítel obklíčí a zničí.

Žádný kontakt se sousedními jednotkami.

Zmizely?

Zničil je nepřítel?

Nadporučík hledal tři dobrovolníky, aby se pokusili navázat spojení postaru. Karel zvedl ruku rychleji, než si to sám uvědomil. A teď toho litoval.

Vzal si jenom nabízenou pistoli v pouzdře umazaném od krve a několik rezervních zásobníků, samopal odmítl, bude bez něj rychlejší,

zbraň to byla vynikající, ale v podrostu a hustém mlází okolního lesa by překážela.

Tak tady je taky nepřítel, pomyslel si smutně.

Musí se podívat pár desítek metrů směrem proti proudu potoka, do kterého právě málem spadl. Neztratil se, to ne, pořádně si zapamatoval mapu, přesně věděl, kde podle mapy je. Jenom se o něj pokoušela beznaděj. Nejde o to, kde je, ale o to, kam by se měl vydat.

Na dvou místech už po něm střílel nepřítel, na jednom místě zahlédl vojáky v sovětských uniformách a rychle se odplazil. Po přátelských, spojeneckých oddílech nenašel ani památky.

Kudy?

Nelitoval, že je sám. Ve dvojici nebo trojici by byli moc nápadní...

Zarazil se a rychle se schoval za padlé stromy.

Další sovětští vojáci. Typické lahvově zelené helmy, útočné pušky AK-47, sveřepé výrazy v mnohdy asijsky vyhlížejících obličejích.

Zatraceně.

Neviděli ho, i když byl od nich pouhé dva kroky.

Zůstal nehybně v krytu, musí počkat, až skupinka nepřátel přejde, teprve pak se dá na cestu zpátky ke koloně. Jinou variantu dalšího postupu nevidí.

Nenašel žádné spojence.

Nic.

Všichni ostatní museli ustoupit a k jejich koloně se jednoduše nedostaly správné rozkazy.

* * *

Nad stromy se vznášel štíhlý muž v zelené uniformě. Na zádech měl relativně velký batoh, z něhož vedly dráty, které se zavrtávaly létajícímu muži do krku hned pod čelistmi.

Karel zůstával pod křovinami, skrze větve se snažil něco zahlédnout. Obyčejný člověk. Až na ty dráty a na to, že levituje ve výši nějakých třiceti metrů.

Připravil si pistoli, přestože tušil, že by mu byla k ničemu.

Zůstat nenápadný, zůstat skrytý.

Jenže měl bych se pohybovat, musím varovat své lidi.

Je to hlídka. Vznáší se ve vzduchu a rozhlíží se. Hledá, pátrá, dobytek. Karel se nedokázal ovládat.

Já se pod ním dál neproplížím!

Slyšel motory vozidel. Naši? Jejich? Jak se mám dostat pryč? Jak mám naše varovat?!

Odjistil pistoli.

Okolo létajícího muže se náhle objevila plamenná korona, vzápětí se celý zahalil do koule vytvořené pouze ohněm.

Musím se dostat pryč, musím se dostat pryč.
Karel s pistolí v ruce se zoufale plazil dál.

Strašlivá rána!

Něco jako když stíhačka přejde na nadzvukovou rychlost.

Les okolo Karla začal hořet. Něco muselo létajícího muže zasáhnout, snad raketa, a plameny se rozlétly na všechny strany, zapalovaly stromy, keře.

Před panikařícím Karlem dopadlo do mechu cosi děsivého, částečně to hořelo.

Nejdříve si nebyl schopen přiznat, na co se dívá. Létající muž. Nebo přesněji to, co z něho zbylo. Torzo s jedinou rukou amputovanou výbuchem kdesi v oblasti lokte. Sežehnutý obličej, z něhož zářilo šílenstvím jedno oko.

Střelil ho přímo do planoucího oka.

Děsivá troska se ještě chvíli zcela nepochopitelně zmítala – *musí bejt mrtvej! Musí bejt prostě mrtvej!* – a potom konečně znehybněla. Karel věděl, že musí zmizet, že tady mu hrozí přinejmenším rychlá smrt, ale chtěl vidět, jak ta věc zcepení.

Je to mrtvý.

Prodíral se maliníkovým keřem, který do něj zatínal své drobné trny. Nebo to možná byl ostružiník. Upadl. Zamotal se do šlahounů, trny se mu zabořily do nechráněné pokožky obličeje.